

גליון ה', 6.3.2020 י אדר תש"ף

פינה חדשה! חידה
שבועית | פתרון יוצג
בגליון הבא | עמ' 5

יום הולדת 120
למשורר אברהם
שלונסקי! | דף-שיר
לכבודו | עמ' 6

איתמר פרוינד מנופי
שואל שאלות
קיומיות | עמ' 7

שני שירים |
עפרי מלכה
מנופי | עמ' 5

תמר אלמוז מהכפר |
פורים מגיע | עמ' 2

דבר המערכת

למרות שנראה במבט ראשון כחג השמח ביותר, בפורים ישנה ניגודיות רבה. "ונהפוך הוא" נמצא בכל. מצד אחד סיפור של שמחה: הצלה, משתה והוללות, אבל מצד שני סיפור של עצב: גלות, גזרות, התבוללות. מי שלא ייכנס לסיפור באופן מעמיק, לא יבין את הסאבטקסט, יכול להגיע למצב של חגיגה שטחית ורדודה - חגיגה של ניצחון. כל זאת תוך התעלמות מכך שאסתר נאלצת למכור את גופה, מהשמות הפרסיים שאימצו מרדכי ואסתר, מכך שכלי בית המקדש הראשון יושבים אצל המלך לאחר שנבזזו (עפ"י חז"ל), ומההעדפה של הרוב המכריע של היהודים להיטמע בחברה הפרסית כאשר בארץ ישראל כבר קיים בית מקדש חדש. אבל מי שמצליח לדמות בראשו את הסיפור באמת, להבין את האווירה הגלותית ואת המצב הרוחני הקשה בו נמצאים היהודים במגילה אפילו בלי המן, גם כשישתה עד דלא ידע, תהיה לו הבנה יותר עמוקה - שהחיים הם לא שחור ולבן, ואולי גם קצת שותים כדי לשכוח.

שבת שלום 😊

גחמות הזמן | נצר לאו

הזמן מטבעו חומק ואוזל בלי הרף. כל רגע עובר רגע וכל דבר מתחדש נעשה ישן. אין מרווח נשימה בתחלופי הזמן. הוא ללא מעצור מחליף עצמו ומתקפל מעצמו על עצמו בנהירה מתמדת אל עתיד. העבר כל רגע נותר מאחור, העתיד כל רגע מתרחק ואנו מצויים בלית ברירה בהווה שגם בו אין לנו כל אחיזה.

ניתן לחלק את הזמן לשניים, הזמן הגיאומטרי, זמן מדוד ושקול, שנים, חודשים, שבועות, ימים, שעות, דקות, שניות וכן הלאה. הזמן הגאומטרי הוא תוצר של האדם השואף לסדר את הזמנים,

לשלוט בזמן ולנצל אותו. הזמן הגאומטרי מייצג את התקדמות הזמן באופן ליניארי ומסדר אותו במוח האנושי.

הזמן הריאלי לעומת זאת, הוא המשך החי והגמיש. הזמן הריאלי הוא נוזלי, התנועה שלו לא מוכרחה בהתקדמות, הוא נע לכל עבר וחסר תפיסה והגיון כלשהם. הזמן הריאלי סוחף את האדם לתוכו ולא משאיר לאדם מקום לאחיזה במציאות כי אם ביכולתו להצטרף אל הזרם שאין בו גורם מארגן.

ב.

האדם מטבעו הוא יצור הנכנע לגחמותיו. כל אדם נתפס למחשבה ומעבה את הגיונה בריפוּדי אמונה ותארי חן כרגש, עומק וחווייה. האדם כרוך אחרי חשיבתו השכלית וכך הוא מטעין הגיון לגחמות חסרות שחר. האדם בדרך כלל לא מודע להיותן של גחמותיו גחמות. הוא מאמין בכל ליבו שאלו רצונות עמוקים ומבוססים וכך הוא נמשך אחריהם בכנות וביושר.

אין לאדם יכולת להבחין בין גחמה, חשק, תשוקה, רצון. מילת "בא-לי" תופסת את מקומו של הצורך, של ההכרח, השאיפה והערך דועכים תחת קרנה של הגחמה השלטת בנפשו של האדם ומנחה את פעולותיו. האדם נעשה חסר אחריות כלפי הכלל, שקוע בבוץ העצמיות וכלוא בגחמותיו שלו וראיתו את עצמו.

ג.

ניתן היה לחבר את גחמות האדם לזמן הריאלי, אל המשך חסר ההיגיון והצורה הסמיך מתפיסה וזורם במרחב. ולא כן.

ניתן היה לחבר את החיבור לצורך ולערכים עם הזמן הגיאומטרי, עם הסדר והקצב המתקדם תמיד אל עבר עתיד. ולא כן.

תפיסתו של האדם את הזמן כגיאומטרי היא גחמתו לסדר ולארגן את הבלתי ניתן לארגון. חשקו של האדם בסדר מוביל אותו להתבונן בזמן בהגיון שכלי ולחלקו בחלקים שווים, הזמן הגאומטרי הוא כלי בידי האדם להסביר את גחמותיו כמתאימות לסדר הטבעי ומדויקות להפליא.

השחרור של האדם מקטנותו ומכניעתו לגחמות, תלוי ביכולתו לדבוק בזמן הריאלי. להתבונן במציאות כשואבת מאיתנו את גבולות הזמן. דבר איננו בידינו, אנו אובדים בערפל המציאות וטובעים בחשכת הלא נודע. מתוך ראיית חיים חסרת אחיזה זו אנו רואים כל רגע כהכרח המציאות. כל מרחב זמן כבלתי ניתן לחזרה. כל גחמה כקוטלת זמן, כמאבדת זמן, כמשליכה אותנו אל מחוץ לאגם החיים הטבעי אל זרועות התירוץ והקטנות.

ההתפשטות של הזמן הריאלי מכריחה אותנו לראות את הזמן שלנו כדהוד לזמנים של הסובבים אותנו. הקרבה שלנו לזולת והראיה שלנו את האחריות על הכללות של החיים מוציאה אותנו משקיעה בעצמנו כפרט ומשחררת אותנו מגחמותינו האישיות.

אנו עבדיו של הזמן הגאומטרי. שפחותיה של הגחמה הרמוסה.

ומי יודע מאיזה שורש נכתבים אפילו הדברים האלה.

אז מה מונע מאיתנו להיות שמחים? אחת ההצעות לתשובה אפשרית מובאת במגילה בהקשר של המן.

להמן יש הכל, הוא בתפקיד בכיר מאוד, משנה למלך. כולם כורעים ומשתחוים לו, מהודו ועד כוש, 127 מדינות. יש לו אישה ומשפחה ברוכת ילדים, ולמרות כל אלו, יש דבר אחד שמפריע לו והורס לו את הכל - מרדכי. "וְכָל זֶה אֵינָנוּ שׂוֹהֵ לִי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אָנִי רֹאֶה אֶת מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמְּלָךְ". כל הכבוד שיש לו בכל המדינות, מכל האנשים, כל אלו לא "שווים לו" בגלל הנוכחות של מרדכי.

היום ילדים משתמשים במונח "שווה לי", אבל נראה לי שזה צורת חשיבה שכולנו חוטאים בה גם בחיים הבוגרים. כשאנחנו שומעים את שמו של המן אנחנו רוקעים ומרעישים ברעשן - זו קריאה למחות על תפיסת העולם הזו, תפיסת עולם של הכל או כלום. אם אין לי הכל, אין לי כלום.

בד' שבט תשט"ז כתב הרבי מלובביץ' אגרת לאדם שהתלונן על בעיות פרנסה ועל בעיות בריאות וכתב לו שהוא "לא ראה טוב מימיו". הרבי ענה לו בחריפות נדירה: אתה לא מרגיש את הסתירה במכתבך? בורא עולם זימן לך את בת זוגך, בירך אותך בילדים, יש לך בית, ואתה פשוט כפוי טובה. אלפים מתפללים לבן זוג, לילד, תראה כמה אושר יש לך! אתה לא מכיר בברכה שיש לך, מה הפלא שלא מגיע אליך עוד טוב אם אתה לא מעריך את מה שיש לך? הנה הדברים בלשונו:

בפורים שעבר חגגתי בבית הספר עם כל השכבה, היה הפנינג והכל לפי החוקים של הסביבה, אבל לא ממש נהניתי. הסתכלתי סביבי ולא הרגשתי חלק מהאווירה הפורימית של התחפושות והשמחה.

כמה ימים אחרי פורים שמעתי את השיעור השבועי של סיוון רהב מאיר על פרשת השבוע ובו היא דיברה על פורים ועל המצווה לשמוח. התכווץ לי הלב. הרגשתי שבזבזתי את החג ואת ההזדמנות לפרוץ קצת את הגבולות ולשמוח, ואולי אפילו שגם ביום-יום אני לא שמחה כמו שהייתי רוצה.

אז למה? למה אנחנו לא שמחים?

העולם המודרני היה אמור להיות מאוד שמח. התפתחות הטכנולוגיה מאפשרת לנו חיים נוחים וקלים יותר. עד לא מזמן סחבו בלוקים של קרח, שאבו מים מהבאר, לקחו תרנגולת לשוחט וכיבסו בנהר. היום הכול ברמי לוי, הכל במיקרוגל, ואם קובץ לא נפתח תוך 20 שניות בווטסאפ אנחנו מתעצבנים על בזבוז הזמן היקר שלנו. רמת האושר הייתה צריכה רק לעלות, אנחנו משתחררים מכל השעבודים הפיזיים. ובכל זאת המצב הפוך. האדם המודרני סובל מעצבות. כשאדם מגיע עם פרצוף מהורהר כזה לעבודה, אף אחד לא שואל מה קרה. אבל כשאדם מגיע לעבודה עם חיוך מאוזן לאוזן, מיד שואלים אותו מה קרה, מה "לא בסדר" שהוא כזה שמח. זה לא המצב הטבעי, לצערנו..

דבריו של הרבי מלובביץ' הם דוגמא נוספת ואנושית במיוחד לחטא ההיסטורי של המן ולהלך הרוח שנפוץ במיוחד בחיינו המודרניים. נראה לי שזו נקודה למחשבה שכולנו צריכים לשים את ליבנו אליה במטרה הגדולה, בדרך לשמחה - לשמחה ולהסתפק במה שיש, ובכלל להסתכל מידי פעם, ולראות כמה יש.

בתקופה הזו בשנה, יותר מתמיד, מצווה גדולה עלינו להיות בשמחה, להיות בשמחה תמיד.

(מתוך השיעור השבועי של סיוון רהב מאיר תשע"ט - פורים)

" מובן שאין כוונתי לומר שהפרנסה צריכה להיות בצמצום או מצב הבריאות בחלישות וכו' אלא באתי לעורר, אשר אפשר זהו הטעם לחלישות הבריאות ולהיעדר הרחבה בפרנסה, כיון שאיננו מכיר כלל בברכת השם יתברך בעניין עוד יותר עיקרי מאשר שלימות בריאות והרחבת הפרנסה, והיא הברכה בבנים ובנות הולכים בדרך ד' .

וכשאין מכירים בטוב הנראה והנגלה הניתן מלמעלה, ובפרט כאשר אי ההכרה היא באופן מבהיל כל כך עד שבא לביטויים החריפים שבמכתבו, מהו הפלא, אם מלמעלה אין ממשיכים ברכה בשאר העניינים... ?

הסטנדאפיסט | אנונימית

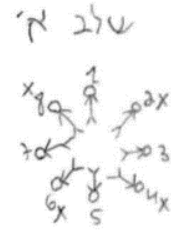
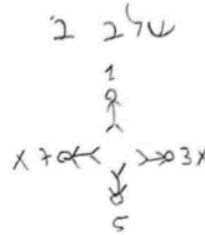
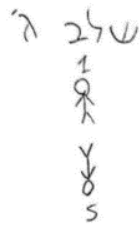
הסטנדאפיסט מפחד לא להיות מצחיק, הזמר והדובר מפחדים לאבד קולם. סוגי הכותבים מפחדים לאבד השראתם, המצליחים בזכות גופם או שכלם מפחדים מפגיעתו. כשאין לך ייעוד אתה מפחד פן לא תמצא, במציאתו הינך מפחד שמא תאבדו בשל היותך בן אנוש. מותר לנו אך ורק לרגע אחד בזמן מסוים לחוות את הרגע, כל השאר עלינו לחשוש לעתיד, שהוא החשש מזיז אותנו ומקדם.

אם לא היינו חווים כאב אזי לא היינו יודעים על האש והרעה. הפחד לכאוב שוב או לכאב חדש נוצר מתחושות אשר חוונו, דרכם אנו רואים את הכאב העתידי, ולעיתים אף מפריזים בו. דרך הפחד אנו בונים את מסלולינו, מגיעים לעוצמות נפש או לשפלות, מגלים לעצמנו אותנו. טוב הפחד האינדיבידואלי והקולקטיבי, טוב החשש שמא יחזור המעשה בהיפוך. טוב היות האדם מפחד, שעל ידי הפחד מחדיר לתוכו ענווה, עזרה לאחר, זהירות, משמעת, שכלתנות. קח אותו הפחד ותפתח דרכו את יכולתך להעריך יותר.

המבין והמעמיק רואה - ללא הפחד אין התקדמות. האני מאמין של האדם הדתי והחילוני כאחד הינו ידיעתו כי חסר הוא ואינו מושלם, אני בשל אלוקיי ואתה בשל עצמך. אותם החסרונות אשר מרגיש האדם בתוכו ובגופו- הם אשר יחדירו לתוכו הענווה. הוא אינו כל יכול, ולא כל עולם זה. כעלה על העץ, כעלי הכותרת- כך אחיזתו במציאות, והרוח גדולה היא ועתידה לבוא כל רגע. הפחד הזה, שמא יגיע עוד רגע הקץ הלא טוב עבורך - קח ותהפוך אותו לתנועה.

החידה השבועית | תומר דבוש

100 אסירים עומדים במעגל, ממוספרים מ-1 עד 100 עם כיוון השעון. נותנים לאסיר מס' 1 אקדח, הוא יורה באסיר מס' 2 ומעביר לאסיר מס' 3 שיורה במס' 4 ומעביר ל-5, וכך כל אחד בתורו יורה באסיר החי משמאלו ומעביר את האקדח לאסיר החי שאחריו. כך שבסוף הסבב הראשון אסיר מס' 99 יורה באסיר מס' 100 ומעביר למס' 1 שיורה ב-3 וכך הלאה. (לדוגמא בתמונה- התהליך של שמונה אסירים - אחרי שלושה שלבים נשאר אסיר אחד בלבד).
 סבב הדמים ממשיך עד שנשאר אסיר חי אחרון. מה מספרו?
 ואיזה מספר היה נשאר אחרון אם היו בהתחלה 1000 אסירים?

שני שירים | עפרי מלכה

*
 אוטוביוגרפיה של פלגית
 חפניה
 אירוס הארגמן
 מרות איג
 זוטא לבנה
 תרמוס
 חבצלת החוף
 נרקיס וחרדל
 נכתבת על ידי הרוח
 נחתמת בחול
 ונקראת על ידי בני אדם

*
 שמה של שמלת חיינו רץ לפניה
 היינו מהלכים בה ברחוב ראשי בכל עיר
 וכאשר היינו מתבישים מעט היינו עושים
 סיבוב
 ולא מחפים לכל העולם שיראה שיש בזה עוד
 היה עלינו לשמר עליה יפה ונקיה
 שמה מישהו
 יכתים יקרע
 או יפרם אותה
 מלה אחר מלה

אחת מהן כחולה מאוד | אברהם שלונסקי

פתיחה; תיאור הרקע של השיר. יש ל"ו ציפורים נסתרות שמחזיקות את השמיים ואת השיר והשר (נניח שמדובר במשורר ולא בזמר מפאת עיסוקו של שלונסקי, למרות שאין זה משנה מאוד, מדובר ביכולתו של האמן ליצור אמנות). מעניינת ההשוואה בין השמיים לבין השיר. זה מעמיד את השיר גבוה, חסר אחיזה ובלתי ניתן לתפיסה כמו השמיים.

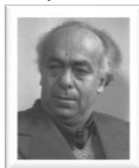
הציפור האחת: אחת הציפורים, ושלונסקי בוחר להדגיש שרק אחת, לעולם אין מקום ליותר מאחת להיות מיוחדת. מאוד מעניינת ההשוואה לשיר ג' במחזור "בהרי ירושלים" מאת לאה גולדברג שם היא שואלת - "איכה תוכל ציפור יחידה לשאת את כל השמים" ועונה כי "הם עומדים בכוח מזמורה", כלומר בזכות השיר של הציפור עומדים השמיים. אם כך, אחת הציפורים כחולה מאוד. כצבע השמיים, ואולי הכוונה - עמוקה מאוד.

השוואת הציפור: הציפור כחולה יותר מכל מיני דברים, בתחילה היא מתוארת כיותר ובהמשך, עד סוף כל יותר, ועד סוף כל הרחק, כלומר, "הכי". יותר מהשמיים והתהומות (שהם עמוקים וכחולים). יותר כחולה מכתונת הפסים של תמר, אירוע טרגי שמחולל סביבו טרגדיה משפחתית, מחלום סולם יעקב, רגע של התגלות ונגיעה בשמיים (סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמיים), ומחלום יוסף, שחצנות והיבריס שמובילים גם הם לטרגדיה משפחתית. הציפור יותר כחולה גם משיריהם של לי טי פה ורשב"ג, שני משוררים גדולים משני קצוות תרבות שונים לחלוטין (יהדות ספרד וחכמת סין והמזרח)

תוצאה של היות הציפור כחולה: אי אפשר לתפוס את הציפור הזו, לא ללכוד, לא לצוד, לא בכף היד ולא כמבט עין.

ניסיון תפיסת הציפור: הבית הזה מתאר את תהליך הניסיון לראות את הציפור ואת האכזבה שבו. כל שקיעה וכל זריחה מביט הדובר ומדמה לראות אותה ולא מצליח. יתכן שהניסיון לתפוס את הציפור הוא ניסיון של האמן להשלים את החלק החסר הנסתר ביצירה. כל רגע הוא בטוח שהצליח, וכל רגע הוא חושב שאולי הוא הצליח ולעולם הוא לא מצליח באמת.

יאוש: שלונסקי מסיים בנימה כואבת, יש ל"ו ציפורים נסתרות ולהן ל"ן ניגונים שמחכים להתאחד לניגון האחד המושלם. האמן עומד מול היצירה ומנסה להשלימה. המציאות הלא שלמה ממתנה למציאת הציפור האחת החומקת והשמיים מתרחקים מאיתנו ונעשים גבוהים מעצמם, עד שאנו לא מסוגלים לתפוס אותם כמו את הציפור האחת ונותרים חסרים את המציאות השלמה.

יש למד-ו ושלונסקי ויש בגימטריא ציפורים נסתרות על משקל למד וו צדיקים, שבזכותם מתקיים העולם **שבזכותן השמים עומדים** מזכיר גם את אטלס שמחזיק את השמיים שלא יפלו **והשיר עומד** השיר מחזיק ושלם **והשר** עומד בזכות הציפורים - **אחת מהן (תמיד רק אחת!)** ואפשר לדרוש- למה רק אחת?

ומה זה משנה שרק אחת אם איננו יודעים איזו מהן? **כחולה עד מאוד:** כחול הוא צבע שנוצר מתוך עומק, כמו השמיים והים יותר **מכתונת הפסים** לפי פרשנים מסוימים ה"פס" היה צבע תכלת עמוק של **תמר** בתו של דוד, אחות אבשלום **בלכתה אל אמנון** בסיפור בשמואל ב' י"ג אמנון עושה עצמו חולה כדי שתבוא תמר לסעוד אותו ואז אונס אותה והיא קורעת את כתונת הפסים שעליה **ומחלומי** חלומות של **סולמות** ככל הנראה סולם יעקב **ואלומים** חלום יוסף בו האלומים של אחיו משתחווים לו **ופסוקי** כנראה שיריהם, אבל יתכן שדבריהם בכלל של **לי-טי-פה** משורר סיני חשוב, נקרא גם לי באי **ורשב"ג** ככל הנראה רבי שלמה אבן גבירול שהיה משורר ופילוסוף בתור הזהב של יהדות ספרד, אך יתכן כי מדובר ברבן שמעון בן גמליאל ומרמוז לאימרתו "על שלושה דברים העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום" **עד סוף כל יותר** בפלאי **המבדה** הציפור האחת כחולה עד קצה הדמיון המופלא **עד סוף כל הרחק** במעופי **החלום** עד קצה המעוף בחלומות - **על-כן לא-נלכדת על-כן לא-ניצודת** אי אפשר לתפוס אותה ולא רק בכף היד גם **בעין**. אפילו לראות אותה אי אפשר **עם כל לחן-כנף** הרעש שעושות הכנפיים במעוף **לעת ערב-של-חסד** שקיעה אמרת: זו היא! בקריאה - מעיד שמשתדל מאוד להצליח לראותה **עם כל רחף-ניגון** אותו עניין אבל היפך את הביטוי **בשתיקת-טרם-בוקר** זריחה ולעת **כל ברי-לי** ברור לי ולעת **כל נדמה-לי:** השערה, הטלת ספק ש זו היא! - **ולא היא!** כל הנסיגות למצוא אותה כושלים **למד-ו** ציפורים נסתרות הטון כאן הוא נכשל בעקבות חוסר היכולת לראות את הציפור **למד-ו** ניגונים של הציפורים, ניתן להבין שלל אחת מהן יש ניגון **המצפים לגואל** משיח או אליהו **שיתקנם באחד**. מונח קבלי שכוונתו ליצר אחדות בעולם בשם ה'. בהקשר שלנו, חיבורן של כל הציפורים כאחד יכול לסמל את הצלחת השירה לפרוץ **ושמים גבוהים** **מעצמם** התיאור של השמיים מתרחק מהישג דינו **כה גבוהים לא היו מעודם**. נראה שהשמיים מתרחקים ככל שמתקדם השיר עד שבסוף נואש המשורר מכך של"ו הציפורים יצליחו להחזיק אותם בכלל.

יש למד-ו ציפורים נסתרות שבזכותן השמים עומדים והשיר עומד והשר - אחת מהן (תמיד רק אחת!) כחולה עד מאוד: יותר משמיה יותר מתהומיה יותר מכתונת הפסים של תמר בלכתה אל אמנון ומחלומי סלמות ואלמים ופסוקי לי-טי-פה ורשב"ג עד סוף כל יותר בפלאי המבדה עד סוף כל הרחק במעופי החלום - על-כן לא-נלכדת על-כן לא-ניצודת ולא רק בכף גם בעין. עם כל לחן-כנף לעת ערב-של-חסד אמרת: זו היא! עם כל רחף-ניגון בשתיקת-טרם-בקר אמרת: זו היא!

למד-ו ציפורים נסתרות למד-ו ניגונים המצפים לגואל שיתקנם באחד.

ושמים גבוהים גבוהים מעצמם כה גבוהים לא היו מעודם.

כאחד יכול לסמל את הצלחת השירה לפרוץ **ושמים גבוהים מעצמם** התיאור של השמיים מתרחק מהישג דינו **כה גבוהים לא היו מעודם**. נראה שהשמיים מתרחקים ככל שמתקדם השיר עד שבסוף נואש המשורר מכך של"ו הציפורים יצליחו להחזיק אותם בכלל.

לאחרונה התחלתי לקרוא ספר שנקרא "האיש במצודה הרמה", ספר שנכתב בסגנון של "היסטוריה חלופית". כתיבה זו היא כתיבה בצורה בה ההיסטוריה מתפתחת בצורה אחרת ממה שבאמת קרה. למשל, הספר בו אני קורא, מתרחש כ-20 שנה אחרי מלחמת העולם השנייה, במציאות בה גרמניה הנאצית והיפנים מנצחים ומחלקים את ארצות הברית ביניהם, כל היהודים מושמדים (או לפחות רובם), הגרמנים הופכים את כל אפריקה למושבה של עבדים ועוד ועוד. מבחינתי, הספר הזה וספרים אחרים שנכתבים בצורה זו הם מראה למחשבה של האדם. בואו נעזוב רגע את הסיפור ונתמקד שניה במספר, הכותב של אותו ספר. הסופר צריך לשבת מול הדף ולתת למחשבות שלו לנדוד עוד ועוד, מה היה קורה במקרה X ואם הוא היה קורה, האם היה קורה גם Y ולא לשכוח את Z שיכול לקרות בעקבות זאת. לפני 9 שנים (וואי עבר המון זמן), ישבתי בבית המדרש של מכינת בני ציון, חניך מחזור ה', ולבית המדרש נכנס אברי גלעד. בשקט הוא צעד לקדמת הכיתה והסביר שהשנה ננסה ללמוד איך לחשוב אחרת על מה שקורה מסביב ומיד הוא הכריז: "90% מהזמן שלנו אנחנו בכלל לא חיים פה". לקח לי זמן להבין מה הוא רוצה ממני, אבל בסוף היה משהו בדבריו. המחשבות שלנו רוב הזמן עושות טיול שנתי מהעבר לעתיד עם עצירת אוכל בהווה. כמה פעמים ניסינו לחשוב מה היה קורה אם דברים היו נעשים אחרת? מה היה קורה אם הייתי

בוחר בוועדה אחרת במכינה? אם הייתי מתגייס ליחידה אחרת? אם לא הייתי בכלל במכינה? מהצד השני המחשבות על העתיד גורמות לנו לנדוד למחוזות שאין לנו שליטה עליהם: בשנה ב' יהיה ככה וככה וככה, כשאני יהיה קצין אני אעשה א, ב, ג, ד, אחרי השחרור אני אטוס ל X, Y, Z ועוד ועוד ועוד. תחשבו על הרגע המאושר ביותר בחייכם או לחילופין, הרגע שבו, לפי דעתכם, תהיו מאושרים ביותר. נו איך זה? כל החיים שלכם השתנו נכון? כנראה שלא, כי בחייכם יש

רגע אחד, והוא כעת. חשוב להבהיר, אני לא חושב שלחיות את הרגע זה אומר לחיות כאילו אין מחר, חשוב ללמוד מהעבר ולכוון אל העתיד אבל שמה שינהיג אתכם יהיה ההווה. נכון, זה קשה וזה אוטומטי אבל אם פעם הבאה שתתקלו בבעיה או קושי או סתם מחשבה שלא נוחה לכם

ותשאלו "רגע מה קורה עכשיו?" זה כבר התקדמות. לסיום, אני חושב שהתמונה לפניכם מסבירה בצורה הטובה ביותר את הכוונה שלי. מסי, שחקן הכדורגל הטוב ביותר בעולם מבקיע וזו התגובה של הקהל, תחשבו למה כל האנשים האלה מצלמים ומה הם יעשו עם זה אחר כך? כנראה הבנתם.....

זמני השבת

18:17

17:20

18:20

17:24

18:17

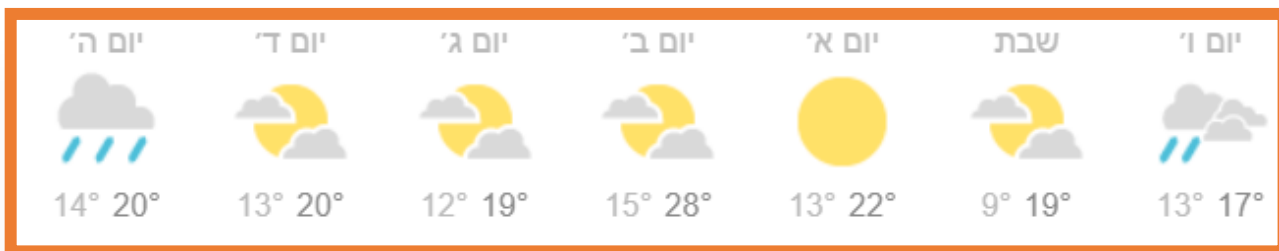
17:01

כפר אדומים

סופה

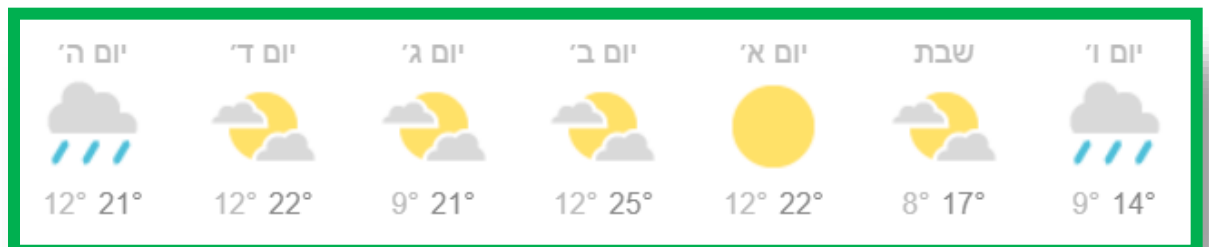
ירושלים

מזג האוויר

*
סופה
*

*
כפר
אדומים

שלחו לנו קטעים לגיליון בשבוע הבא ! vedarashta@gmail.com